Dacă OLIMPIADA'76 ar fi mîine...?

LA MONTREAL GIMNASTICA ROMÂNEASCĂ POATE REÎNNODA TRADIŢIA... MEDALIILOR

Dacă Olimpiada '76 ar avea loc mîine, gimnastica românească s-ar prezenta cu atu-ul rezultatelor bune obţinute în 1973 atît la feminin, cît şi la masculin în competiţii de notabilă anvergură internaţională. În întreceri cu caracter individual, după cum se ştie, am consemnat — cu deosebită satisfacţie — cucerirea primei medalii la „europenele" masculine (prin Dan Grecu), iar Alina Goreac (o medalie de argint, două de bronz) şi Anca Grigoraş (o medalie de bronz) au înregistrat la campionatele europene de la Londra o performanţă remarcabilă, cunoscut fiind faptul că în această competiţie sportivele noastre nu mai urcaseră pe podium din anul 1959 !

Un motiv de evidentă satisfacţie, dar şi de evaluare realistă a posibilităţilor gimnastelor şi gimnaştilor români, în confruntarea cu cei mai buni maeştri ai lumii.

Posibila selecţie în echipa reprezentativă, în 1976, a gimnastelor de la Liceul din Oraşul Gh. Gheorghiu-Dej, continua maturizare sportivă şi afirmare internaţională a lui Dan Grecu, mai ales la inele, — iată tot atîtea motive care ne determină să apreciem că, la J.O. de la Montreal, este posibil ca gimnastica noastră să ne aducă din nou satisfacţia unor performanţe de prestigiu, a medaliilor olimpice.

Pentru aceasta, însă, se impune ca atît antrenorii cît şi sportivii să muncească fără preget în următorii trei ani, spre a se asigura o pregătire fizică şi tehnică la cel mai ridicat nivel sportivilor care vor primi misiunea să reprezinte ţara la această mare confruntare.

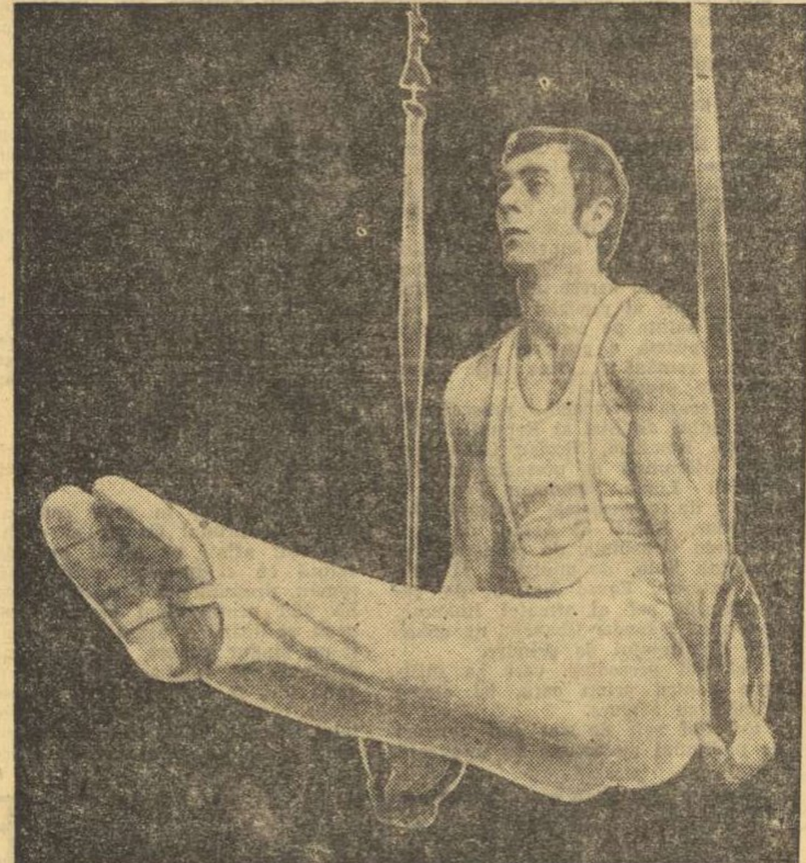
VA DEVENI DAN GRECU UNUL DINTRE CEI MAI BUNI „INELIŞTI" AI LUMII ?

Dan Grecu — născut la 26 septembrie 1950, la Bucureşti — a făcut cunoştinţă cu gimnastica acum 12 ani, la Iaşi, avîndu-l ca prim dascăl pe profesorul-antrenor Octavian Ungureanu, cu care a lucrat timp de un an. Din 1963 se transferă la Viitorul Bucureşti, unde îşi desfăşoară activitatea sub supravegherea antrenorului Mircea Bădulescu, cu care continuă să lucreze şi la Dinamo Bucureşti, unde este legitimat în prezent. Ochiul specialistului a intuit destul de repede talentul şi calităţile deosebite ale inimosului gimnast, astfel că timpul afectat pregătirii lui Dan Grecu a fost, de obicei, mai mare, antrenorul insistînd la fiecare antrenament asupra elementelor de bază ale pregătirii. Cu fiecare an, bagajul de cunoştinţe tehnice, mişcări de bază ale gimnasticii şi măiestria cresc evident, astfel că şi rezultatele bune îşi fac apariţia în palmaresul tînărului gimnast. În 1966, Dan Grecu cucereşte pentru prima oară titlul de campion de juniori al ţării, iar în anii următori alte rezultate de prestigiu se adaugă pe cartea de vizită a gimnastului. Este selecţionat în lotul reprezentativ al ţării şi îmbracă de mai multe ori tricoul echipei naţionale. În 1970 evoluează la Campionatele mondiale de la Ljubljana, iar doi ani mai tîrziu face parte din selecţionata României, participantă la Jocurile Olimpice de la München, clasîndu-se primul dintre cei şase gimnaşti români prezenţi în concurs. De asemenea, este selecţionat pentru Campionatele europene de la Madrid, în 1971.

Ultimii doi ani au fost, fără îndoială, cei mai fructuoşi din cariera sportivă a lui Dan Grecu. **Atît în 1972 cît şi în 1973 el cucereşte titlul de campion absolut al ţării, ocupă locul întîi în campionatele internaţionale ale României, într-o companie extrem de valoroasă, iar pe plan mondial se afirmă impetuos la inele, aparat la care este socotit astăzi a fi unul din cei mai buni gimnaşti ai lumii.** De altfel, în primăvara anului trecut, la Campionatele europene de la Grenoble, **Dan Grecu cucereşte pentru prima oară o medalie pentru gimnastica noastră masculină, ocupînd locul doi la inele.**

În afara inelelor, la care evoluţiile sale se disting prin impresionantă siguranţă şi precizie, Dan Grecu manifestă o pregătire bună şi la cal cu minere, bară fixă şi la paralele, probe în care, de asemenea, a obţinut pînă acum rezultate remarcabile, atît pe plan intern cît şi internaţional.

Ceea ce-i dorim cu toţii lui Dan Grecu este să devină cît mai curînd unul dintre cei mai buni „inelişti" ai lumii, aşa cum au pronosticat specialişti reputaţi care l-au urmărit pe gimnastul român la europenele de la Grenoble. Se va întîmpla oare aceasta chiar în acest an, la campionatele mondiale de la Varna?

Dan Grecu *evoluînd la inele, aparatul care l-a consacrat deplin în arena internaţională*

Într-o clipă de răgaz, componentele lotului feminin îşi îngăduie o „poză" de relaxare

DRUMUL SPRE JOCURILE OLIMPICE TRECE PE LA... CAMPIONATELE MONDIALE

Pe agenda de lucru a plenarei Comitetului federal, desfăşurată în decembrie trecut, la Galaţi, s-au aflat şi problemele pregătirilor în vederea campionatelor mondiale programate în octombrie la Varna, ca una din etapele cele mai importante ale abordării cu succes a Jocurilor Olimpice de la Montreal. Au fost aprobate planurile complete şi obiectivele propuse de antrenorii federali de lot, căpătînd astfel contur perspectiva participării echipelor noastre reprezentative la întrecerea supremă a gimnasticii.

La aproape două luni de la amintita şedinţă, sîntem acum în măsură să consemnăm aplicarea riguroasă în practică a planurilor stabilite, **gimnastele şi gimnaştii nominalizaţi în cele două loturi aflîndu-se, în prezent, în plin proces de pregătire.** După cum am mai avut prilejul să relatăm, lotul feminin lucrează intens, încă din luna decembrie, sub conducerea tehnică a antrenorului sovietic **Aleksandr Bogdazarov,** care şi-a ales drept colaboratori cîţiva reputaţi specialişti din ţară, între care **Gheorghe Gorgoi, Ioan Pătru, Norbert Kuhn, Elena Leuşteanu şi Atanasia Albu.** De aproape o lună gimnastele bucureştence din lotul reprezentativ şi-au stabilit ca loc de antrenament sala de la „Tineretului", după acelaşi program acţionînd şi sportivele de la cluburile şi asociaţiile din provincie, supravegheate periodic de colectivul de antrenori amintit. Se insistă atît pe programul liber ales, cît şi pe cel impus. De altfel, în ce priveşte programul impus, există aprecierea că el se află într-un stadiu avansat pentru etapa în care ne aflăm, astfel că va fi posibil ca în lunile următoare el să fie repetat pînă la o interpretare desăvîrşită.

Figurează în lotul lărgit care se pregăteşte pentru „mondiale" şi pentru J.O. următoarele gimnaste : **Anca Grigoraş,** de două ori campioană absolută a ţării în ultimii doi ani, **Rodica Sabău, Maria Antinie, Iuliana Simonfi, Ileana Coman, Marcela Păunescu, Liliana Breckner, Aurelia Dobre, Ana Szabo, Gabriela Korodi, Erika Şeterov** precum şi **Mariana Constantin,** ultima o adevărată revelaţie a gimnasticii noastre feminine, provenind de la clubul Petrolul Ploieşti.

Antrenorul **Nicolae Covaci** lucrează la sala de la „23 August", cu un grup de alte trei gimnaste : **Alina Goreac, Elena Ceampelea, Paula Ioan,** cu convingerea fermă că o va putea recupera pe Paula Ioan şi că Alina Goreac şi Elena Ceampelea vor putea concura în 1974 cel puţin la nivelul anului anterior. Ar mai fi de amintit că, în acest timp, în Oraşul Gh. Gheorghiu-Dej îşi desfăşoară activitatea cele mai bune eleve ale Liceului cu program de gimnastică din localitate, între care se află şi campioana de junioare a ţării la categoria maestre, **Teodora Ungureanu,** singura de aici care poate aspira la selecţia în echipa reprezentativă pentru Campionatele mondiale din acest an.

Aşadar, recapitulînd, constatăm că **16 gimnaste (mai multe decît oricînd altă dată în trecut) ţintesc selecţionarea în reprezentativa ţării şi faptul este de natură să ne bucure.** Fireşte, nu putem vorbi de o valoare egală, poate nici chiar apropiată între toate cele 16 gimnaste ale lotului. Dar, multe dintre ele candidează cu şanse mari la unul din locurile pentru echipa ce urmează a se deplasa la „mondiale", situaţie ce stimulează considerabil eforturile în pregătire şi ambiţiile sportivelor. Apropiatele concursuri de verificare vor fi în măsură să ne edifice pe deplin asupra gradului de pregătire atins, a perspectivelor pentru cel mai sever examen al anului, cel din toamnă, de la mondiale.

La Varna, echipa noastră feminină porneşte de la poziţia a cincea, cucerită la precedenta ediţie a Campionatelor mondiale din Iugoslavia şi de la locul şase ocupat la Jocurile Olimpice din 1972. **De data aceasta, însă, sportivele noastre ţintesc mai departe, doresc ocuparea unei poziţii mai bune în ierarhia mondială şi, de ce nu, chiar un loc pe treptele podiumului.**

Sala de la „23 August" s-a transformat, în condiţiile efectuării antrenamentelor gimnastelor la „Tineretului", într-un adevărat stat major al pregătirii gimnaştilor. Antrenorii Mircea Bădulescu, Gheorghe Condovici şi Costache Gheorghiu au la dispoziţie un lot de 10 gimnaşti : **Dan Grecu, Constantin Petrescu, Mihai Borş, Gheorghe Păunescu, Mircea Gheorghiu, Gheorghe Iuşan, Radu Branea, Liviu Mazilu, Ştefan Gall şi Nicolae Oprescu,** pentru ultimul găsindu-se înţelegere şi o soluţie convenabilă ca, concomitent cu satisfacerea serviciului militar, el să nu întrerupă pregătirea sportivă propriu-zisă. Şi aici, ca şi la fete, participarea la antrenamente este bună, se lucrează cu multă ambiţie, gimnaştii noştri fruntaşi dorind să confirme în acest an rezultatele bune repurtate în 1973.

Şi pentru că tema paginii noastre se referă la Olimpiada din 1976, este locul să amintim că **federaţia de specialitate a alcătuit un lot de perspectivă, aflat şi el în pregătire,** sub conducerea lui **Vasile Coşariu,** sportiv de performanţă pînă anul trecut, inimos şi priceput antrenor astăzi. Vasile Coşariu lucrează cu **Valeriu Răspop** (Şcoala sportivă Sibiu), **Cristian Enoiu** (Liceul 2 Braşov), **Ion Moraru** (Şcoala sportivă Braşov), **Kurt Silier** (Liceul 4 Timişoara), **Romulus Bucuroiu** şi **Lazăr Toma** (Liceul B. P. Hasdeu — Buzău), **Nicolae Mihai** (Liceul 35 Bucureşti). Din acest lot al speranţelor fac parte şi trei gimnaşti ai clubului Steaua, care lucrează după un plan şi sub supravegherea antrenorului **Costache Gheorghiu.** Este vorba de **Sorin Cepoi, Gheorghe Neagu şi Ion Checicheş.** Desigur, valoarea actuală a acestor sportivi nu ne oferă garanţii ferme în privinţa includerii lor în echipa pentru Jocurile Olimpice. Dar nu e exclus ca viitorii trei ani de pregătire să ne aducă surprize, şi am fi foarte bucuroşi să putem consemna asaltul viguros al tinerilor gimnaşti la porţile lotului reprezentativ.

Anca Grigoraş *lucrează la bîrnă*

De la speranţe la certitudini

sau despre generaţia de mîine a gimnasticii noastre feminine

Vorbim de cîţiva ani despre speranţele pe care gimnastica feminină românească şi le pune în Liceul cu program de educaţie fizică cu profil de gimnastică din Oraşul Gh. Gheorghiu-Dej. Anul 1973 a fost, poate, cel mai concludent în ce priveşte forţa acestei unităţi specializate de performanţă, posibilităţile ca cele mai bune eleve ale Liceului să se înscrie pe orbita marilor rezultate, atît de mult dorite de către toţi cei ce îndrăgesc gimnastica. Bilanţul performanţelor unui an de activitate indică succese prestigioase pe toată linia, ceea ce ne face să putem vorbi în prezent de o evidentă maturizare a micuţelor gimnaste, căci contactul lor cu marile competiţii a fost mai mult decît concludent.

NADIA COMĂNECI — DE CINCI ORI PE LOCUL ÎNTÎI !

În luna aprilie, în sala Floreasca din Capitală, aveau loc Campionatele internaţionale ale României, întrecere de tradiţie care reuneşte în fiecare an vedete de prestigiu ale sportului mondial. Aşa a fost şi anul trecut, dar victoria n-a revenit, nici măcar la un singur aparat, vreunei sportive consacrate, ci unei debutante ! Aceasta era Nadia Comăneci, gimnastă care la acea dată avea ceva mai mult de 12 ani. Cu o siguranţă şi măiestrie care i-au uimit atît pe specialişti, cît şi pe toţi spectatorii iubitori de gimnastică, **Nadia Comăneci s-a impus în faţa tuturor de o manieră impresionantă, obţinînd, cu o surprinzătoare uşurinţă, locul întîi la toate cele patru probe ale concursului, precum şi victoria la individual compus.** Rămîneau în urma Nadiei Comăneci TOATE componentele lotului nostru reprezentativ, precum şi gimnaste valoroase din alte şase ţări europene. Munca modestă, dar competentă, a soţilor **Marta** şi **Bela Karoly** trecea astfel cu brio un prim şi important examen, care lăsa, însă, să se înţeleagă că sînt posibile şi alte rezultate-surpriză din partea elevelor sale.

Şi, într-adevăr, **întregul an competiţional al gimnasticii noastre feminine avea să se desfăşoare sub semnul superiorităţii nete a gimnastelor Liceului din Oraşul Gh. Gheorghiu-Dej, care au repurtat victoria în toate întrecerile la care au luat parte. S-a înregistrat, astfel, şi un record sui-generis : locul I în toate competiţiile cu caracter naţional, de la categoria a IV-a pînă la maestre, a fost ocupat de gimnaste ale Liceului.** Unul dintre cele mai frumoase succese a fost cel obţinut în toamnă, la Piteşti, în campionatul pe echipe al maestrelor, cînd gimnastele din Oraşul Gh. Gheorghiu-Dej au învins formaţii cu remarcabile cărţi de vizită ca Dinamo Bucureşti şi Sport Club Bacău, foste campioane. Şi încă cu ce punctaj : 1. **Liceul de gimnastică** — 370,30 p, 2. **Dinamo Bucureşti** — 357,55 p ; 3. **Sport Club Bacău** — 345,95 p.

TEODORA UNGUREANU

PE PRIMUL PLAN — TEHNICA

Nadia Comăneci, Teodora Ungureanu, Georgeta Gabor, Mariana Cojanu, Gabriela Sabadiş, Liliana Brănişteanu, Iuliana Marcu, Luminiţa Milea — ca să amintim doar cele mai bune produse ale Liceului — **impresionează, în primul rînd, prin înaltul bagaj tehnic de care dispun, ele executînd la toate aparatele elemente de cea mai mare dificultate pe plan mondial.** Compensînd lipsa de ţinută artistică — explicabilă la vîrsta lor fragedă — aceste micuţe gimnaste prezintă mişcări dintre cele mai grele, cu o precizie şi fermitate uluitoare pentru spectatorul simplu din tribună. Nu am dori să „tehnicizăm" cu orice preţ aceste rînduri, dar nu putem să nu spunem că „săritura Tsukahara" a Nadiei Comăneci este un veritabil model pe plan internaţional, ea fiind — de pildă — notată cu 9,80 la „Turneul Prietenia" din R. D. Germană, şi că tot Nadia Comăneci execută la paralele şi la bîrnă atîtea combinaţii şi torente de mişcări de maximă dificultate cîte n-ar fi capabil să execute un gimnast fruntaş din lotul masculin !

Cum era şi normal, „speranţele" noastre s-au afirmat plenar şi pe plan internaţional. **La Gera, în august trecut, sportivele românce s-au clasat pe locul trei în clasamentul pe echipe, după puternicele reprezentative ale Uniunii Sovietice şi R. D. Germane la tradiţionalul turneu al speranţelor, dar întrecerea individuală a fost, din nou, la discreţia Nadiei Comăneci, cîştigătoare a trei medalii de aur şi a aprecierilor unanime din partea publicului şi a specialiştilor.**

Pentru toţi cei care se întreabă de ce Nadia Comăneci şi colegele sale n-au participat şi la alte întreceri de mare anvergură, cum ar fi, de pildă, campionatele europene, trebuie să facem precizarea că, potrivit unei prevederi a Federaţiei internaţionale, la Jocurile Olimpice, Campionatele mondiale şi cele europene sînt admise numai sportive care au împlinit 14 ani. Astfel că, **anul acesta, la mondialele de la Varna, are drept de concurs doar Teodora Ungureanu, Nadia urmînd a debuta în 1975, în anul „europenelor" de la Oslo.**

Această perioadă de aproape doi ani poate fi folosită — se înţelege — pentru îmbunătăţirea pregătirii, ceea ce reprezintă un avantaj ; tot atît de adevărat este, însă, că timpul poate aduce şi surprize nedorite. Dar, federaţia de specialitate, antrenorii Liceului, cu consultarea tuturor factorilor competenţi, au elaborat un plan riguros de pregătire, astfel ca adevăratul debut internaţional al foarte tinerelor gimnaste din Oraşul Gh. Gheorghiu-Dej, confruntarea lor cu cele mai bune valori europene şi mondiale să se bucure de auspicii dintre cele mai favorabile.

Să nădăjduim că speranţele de azi vor fi certitudinile noastre de mîine.

NADIA COMĂNECI

NUMAI DOUĂ CLUBURI...

Se spune — şi faptul este confirmat de numeroase exemple pe care ni le oferă mişcarea noastră sportivă — că o echipă reprezentativă este cu atît mai puternică cu cît ea este rezultanta unor formaţii de club puternice, dispunînd de o bază materială corespunzătoare, de un proces instructiv-educativ aşezat pe temeiuri solide, de cluburi unde preocuparea pentru formaţiile de seniori se împleteşte armonios cu grija pentru elementele de perspectivă. Or, se ştie, **gimnastica noastră masculină de performanţă se limitează de ani de zile la existenţa a numai două cluburi. Le-am numit pe Dinamo şi Steaua, care şi-au împărţit, în ultimele două decenii, bucuriile şi necazurile campionatului intern.**

Poate că, în ultimă instanţă, situaţia de a avea doar două cluburi de la care se aşteaptă totul pentru redresarea gimnasticii masculine n-ar fi atît de îngrijorătoare, dacă acestea ar dovedi, în orice moment, că pot să răspundă acestui deziderat. Dar, după cum bine se ştie, o foarte lungă perioadă gimnaştii noştri au realizat prea puţine rezultate notabile în competiţiile internaţionale de anvergură, la campionatele mondiale sau europene, între altele şi ca urmare a faptului că aceste cluburi, cu evidente plusuri, au şi inerente slăbiciuni. Slăbiciuni şi lipsuri care s-au manifestat direct în evoluţiile echipei naţionale, alcătuită invariabil din gimnaşti de la Dinamo şi Steaua.

Ani în şir, federaţia de specialitate nu a putut apela la asociaţiile şi cluburile provinciale pentru completarea sau întărirea echipelor reprezentative, pentru bunul motiv că acestea nu dispuneau de gimnaşti valoroşi, capabili să facă faţă exigenţelor internaţionale. Şi aceasta pentru că: a) — **nu s-a acordat suficient sprijin acelor nuclee în care pasiunea şi iniţiativa unor antrenori sau activişti inimoşi erau pe punctul de a învinge adesea inexistenţa ajutorului oficial; b) — s-a acceptat cu uşurinţă desfiinţarea unor echipe ; c) — nu au fost întotdeauna traşi la răspundere, cu exigenţa necesară, acele cadre a căror principală menire este să impulsioneze gimnastica noastră masculină.**

Aşa se face că astăzi, federaţia se bizuie tot pe cele două cluburi bucureştene Dinamo şi Steaua. Sportivii care se pregătesc pentru campionatele mondiale şi pentru viitoarele Jocuri Olimpice sînt de la aceste cluburi. Abia pentru mai tîrziu se sconteazǎ că şi alte unităţi de performanţă îşi vor putea aduce contribuţia la loturile reprezentative, dacă îi avem în vedere pe tinerii care lucrează de scurt timp cu antrenorul Vasile Coşariu. Ei provin de la Şc. sp. Sibiu, Liceul nr. 2 Braşov, Şc. sp. Braşov, Liceul nr. 4 Timişoara, Liceul B.P. Hasdeu, Liceul nr. 35 Bucureşti, ca şi de la clubul Steaua.

Legat de impulsionarea gimnasticii noastre masculine este de subliniat că, cu siguranţă, s-ar obţine rezultate spectaculoase dacă, în sfîrşit, **încercările şi preocupările de creare a unei unităţi de performanţă şcolară pentru gimnastica masculină ar fi analizate temeinic şi s-ar adopta hotărîrea respectivă.**

Gimnastica noastră masculină va avea numai de cîştigat în momentul în care zeci de sportivi, de la mai multe cluburi şi asociaţii sportive din Capitală şi din provincie, îşi vor disputa cele şase posturi ale echipei reprezentative.

GRENOBLE-LONDRA, PUNCTE DE REFERINŢĂ ALE GIMNASTICII ROMÂNEŞTI

1973 se înscrie, fără îndoială, ca un an de puternică afirmare pentru gimnastica românească. Desigur, ne amintim cu toţii, că la J.O. de la Melbourne şi Roma reprezentantele ţării noastre s-au numărat printre medaliate, iar în diferite competiţii de anvergură din acea perioadă alte succese de prestigiu s-au înscris în palmaresul sportivelor românce. Dar, de mulţi ani, de podiumul de onoare şi de medalii, gimnaştii şi gimnastele noastre au stat la distanţă. Unele greşeli făcute în perioada de „schimbare" a vechii garnituri au făcut ca, o lungă perioadă, reprezentativa feminină să nu-şi găsească de loc cadenţa, timp în care în lume s-au făcut paşi uriaşi înainte.

Locul cinci obţinut în 1970 la C.M. de la Ljubljana ne dădea unele speranţe, dar la München echipa noastră feminină a cedat din nou o poziţie, clasîndu-se pe locul şase, acelaşi pe care selecţionata României l-a obţinut şi la Olimpiada de la Tokio. Rezultatele băieţilor au fost şi mai modeste, ei clasîndu-se pe locul 12 la Tokio şi pe locul 8 la mondialele din 1970. Evoluţia sportivilor noştri la campionatele europene s-a soldat de fiecare dată cu rezultate nesemnificative în clasamentul general, la nici o ediţie a acestei prestigioase competiţii nerealizîndu-se vreo clasare în finalele pe aparate.

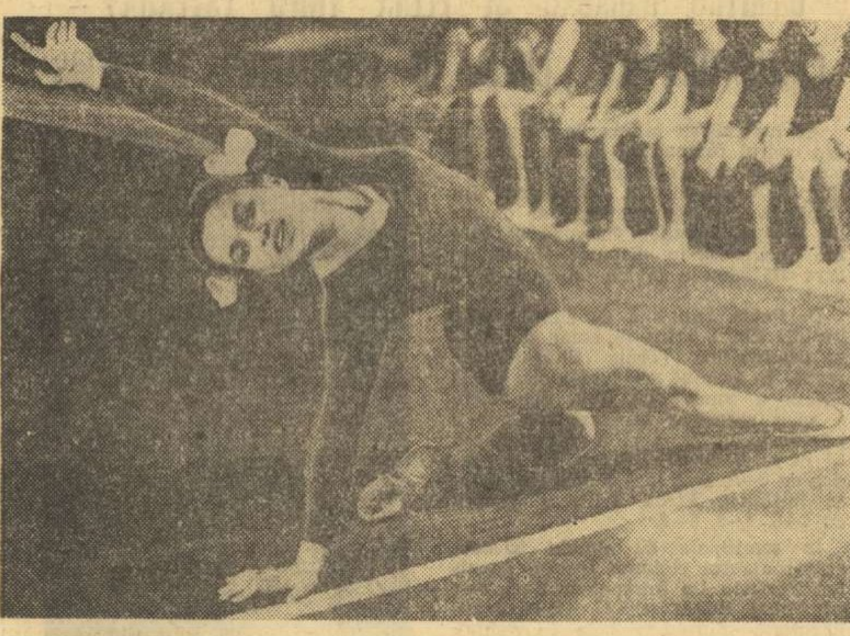
Iată de ce, participarea gimnaştilor români la Campionatele europene din 1973, de la Grenoble, a stat multă vreme sub semnul întrebării, cei mai mulţi neacordîndu-le reprezentanţilor noştri şanse pentru o clasare superioară. **Dan Grecu, Mihai Borş şi Nicolae Oprescu au ţinut însă să infirme** pronosticurile, repurtînd un frumos succes, aplaudat cu căldură de publicul francez. **Nu numai că cei trei reprezentanţi ai ţării noastre s-au calificat, la diferite aparate, în finalele pe aparate, dar Dan Grecu, campionul absolut al ţării, aduce prima medalie pentru gimnastica noastră masculină. El se clasează pe locul doi la inele,** la numai cinci sutimi de primul clasat, dar cei mai mulţi dintre specialiştii care au urmărit întrecerea l-au văzut învingător moral pe Dan Grecu, căruia îi întrevăd rezultate mari în această probă. **Este de reţinut că la acest aparat se impune încă un** gimnast român, Mihai Borş, clasat al patrulea. Într-o altă probă, la sol, Nicolae Oprescu se numără şi el printre cei mai buni din Europa, obţinînd un merituos loc şase în finală.

O strălucită confirmare a valorii lui Dan Grecu a venit cîteva luni mai tîrziu, la campionatele mondiale universitare găzduite de capitala Uniunii Sovietice. La Moscova, medaliatul cu argint de la Grenoble, Dan Grecu, îi încîntă din nou pe specialişti, dorind parcă să confirme acele păreri care vedeau în sportivul român pe cel mai bun din lume, la inele. În disputa cu cei mai buni gimnaşti studenţi din întreaga lume Grecu termină învingător, aducînd delegaţiei noastre un prestigios titlu de campion mondial universitar şi o medalie de bronz la bară fixă. Evoluţia lui Dan Grecu şi a celorlalţi gimnaşti români a permis — de asemenea — clasarea echipei studenţeşti a ţării noastre pe locul al treilea în clasamentul masculin.

În toamnă, a fost rîndul fetelor să ne reamintească de frumoasele succese obţinute cîndva de gimnastele românce. La Londra, la Empire Pool, într-o companie destul de selectă, din care n-au lipsit renumitele gimnaste sovietice Ludmila Turişceva şi Olga Korbut, Angelika Hellmann (R.D. Germană), cele mai bune reprezentante ale Ungariei, Cehoslovaciei, R.F. Germania, Alina Goreac şi Anca Grigoraş au onorat cu o comportare remarcabilă participarea lor la această ediţie a campionatelor europene. **Prima zi a competiţiei, care a programat concursul general, aduce Alinei Goreac un mult dorit loc patru la individual compus, precum şi clasarea celor două sportive românce în mai multe finale, cu şanse apreciabile în obţinerea unor locuri fruntaşe.**

A doua zi, delegaţia română prezentă în sala de concurs a trăit, cu emoţie şi bucurie, clipe de mare satisfacţie. **Alina Goreac a evoluat în toate cele patru finale şi numai o evidentă nedreptate ce i s-a făcut la notarea săriturii sale a făcut ca ea să nu obţină patru medalii.** Pentru că, la celelalte trei aparate, **Alina Goreac s-a întrecut pe sine, a concurat cu un remarcabil calm şi cu multă stăpînire de sine, şi-a etalat întreaga gamă a cunoştinţelor tehnice, cucerind medalia de argint la bîrnă, iar la paralele şi sol a intrat în posesia medaliilor de bronz.** La rîndul ei, **Anca Grigoraş şi-a confirmat valoarea la bîrnă, a concurat cu multă siguranţă şi precizie, obţinînd medalia de bronz.** Aşadar, pe podiumul de onoare al europenelor, gimnastele românce au urcat de patru ori, determinîndu-i pe mulţi dintre specialiştii prezenţi la întrecere să aibă cuvinte de apreciere la adresa gimnasticii româneşti, situată acum pe locuri de frunte în Europa.

Aceste rezultate individuale, succesele repurtate de echipa noastră în faţa reprezentativelor Ungariei, clasată pe locul trei la Jocurile Olimpice de la München, Uniunii Sovietice (în formaţie incompletă), ca şi rezultatul strîns obţinut în faţa selecţionatei Cehoslovaciei indică un potenţial în continuă creştere al echipei feminine a României, confirmat, între altele, şi de turneul întreprins în 1973 în Statele Unite ale Americii.

Alina Goreac, *a cărei maturizare şi măiestrie sportivă au crescut cu fiecare an, a cunoscut în 1973 satisfacţii deosebite, pe care şi le doreşte orice sportiv fruntaş. Căci, nu e puţin să urci de trei ori pe podiumul de onoare al campionatelor europene !*

Pagină realizată de Constantin MACOVEI
Fotografii : Ion MIHAICA